

Polner Zoltán:

Egy Mónus- vázára

Rózsák alá, ki tüzet rak
homlokomat veri jajjal.
Mintha ököllel kergetne
nászmenetbe hegedűt.

Csak a földet nyalábolja,
gyúrja, gyöngyös veritékkel.
Virágokat vérrel lakkoz:
szívét közéjük veti.

Tenyérében levél alszik.
Szél ha fújja, el nem éri.
Csontjainak erejéből
kipusztul gyomor, tüdő.

De ő napsütést korongol,
 eget, felhőt irókázik,
sárga madarakat röptet
keresztül az örömben.

Baka István:

Balassi-ének

Csend támadt — a feldúlt vidékről
a zivatar már elvonul,
s ágak ínyéről viesorit ránk
esőcsepp-fogsorral az Úr.

Végigezüstlik a tócsán
a rettegés, szellő ha rebben.
Hőköl a ló... Továbbereszt vagy
szétszaggat bennünket az Isten?

A rongyos, megfakult mezőket
rólunk, Uram, letépheted —
Magyarország határait
ránk rajzolták a sebhelyek

Annak oltalmazzuk, ki tőlünk
elhódította — legalább
kardunk élén csillogjon ez az
esőcsepp-gyöngyosoros világ!